

HYPERION

DAN SIMMONS

ARGO
TRITON

V předvečer Armageddonu, kdy se celá galaxie připravuje k válce, se sedm poutníků vydává na cestu k Hrobkám času. Hledají odpovědi na nevyřešené hádanky svých životů. A to, co nacházejí, může být klíčem k záchraně samotného lidstva.

KNĚŽ – Když byl otec Lenar Hoyt mladý, tělem i duší vyznával římskokatolické náboženství, navzdory faktu, že dějiny a změny zastřely jeho slávu – ale nyní je jeho víra otřesena osudem, který na Hyperionu potkal muže, jehož kdysi obdivoval.

VOJÁK – Plukovník Fedmahn Kassad byl jedním z nejbystřejších, nejschopnějších a nejhouževnatějších mladých důstojníků v celé armádě Hegemonie – dokud ho náhoda nepřivedla na Hyperion.

BÁSNÍK – Když Martin Silenus hovoří o Štírovi, v jeho očích je něco podivného. Hlad. Nebo něco víc...

UČENEC – Sol Weintraub vedl poklidný život, dokud jeho dcera neodletěla na Hyperion na archeologickou expedici... kde se jí dotkl Štír a poslal ji na krkolomnou cestu proti proudu času.

HVĚZDNÝ KAPITÁN – Tichý a přátelský – podivně sebejistý – Het Masteen ví mnohem víc, než prozrazuje.

DETEKTIV – Brawne Lamia přichází na Hyperion, aby odhalila vrahu – vraha klienta, který byl pod její ochranou.

KONZUL – Zdá se být tichý, rezervovaný... dokonalý funkcionář. Nebo je snad v jeho nitru něco mučivého, co se skrývá před zraky ostatních – snad nějaký nepopsatelný záměr?

HYPERION

DAN SIMMONS

HYPERION

DAN SIMMONS

PŘEKLAD
JAN PAVLÍK

ARGO

TRITON

Přeložil Jan Pavlík

© Argo, 2017

© Stanislav Juhaňák - Triton, 2017

Copyright © 1989 by Dan Simmons (Hyperion)

Copyright © 1991 by Dan Simmons (The Death of the Centaur)

Translation © Jan Pavlík, 1996 (Hyperion)

Translation © Petr Kotrle, 2017 (The Death of the Centaur)

Cover Art © 1989 by Gary Ruddell

ISBN 978-80-257-2327-2 (váz.)

ISBN 978-80-257-2377-7 (e-kniha)

Věnováno Tedovi

PŘEDMLUVA

V časopisech i na internetových blozích narážíme na spoustu žebříčků „nejlepších“ nebo „klasických“ románů žánru science fiction. Většina z nich se stává jablkem sváru a čtenáři zpravidla zarytě horují pro vyřazení některých titulů, aby stejně vášnivě bojovali za přidání svých oblíbenců. V takové rozohněné atmosféře se jen hrstce knížek podaří proniknout na všechny podobné seznamy. *Hyperion* je jednou z nich.

Důvod je docela prostý. Je to dobrý, *zatraceně dobrý* román.

Hned zkraje bych měl ovšem upozornit, že *Hyperion* je první částí dílogie, již uzavírá *Pád Hyperionu*. A tato dílogie dále tvoří první část čtyřdílné knižní série, kterou uzavírají dva romány o Endymionovi.

Hyperion nicméně stojí na počátku tohoto úchvatného příběhu a sám o sobě je natolik podmanivý, že každý, kdo se do něj začte, bude chtít pokračovat, dokud nedospěje až na konec poslední knihy. Simmons toho dosáhl tím, že po vzoru vypravěčské struktury *Canterburských povídek* představil oddělené dějové linie protagonistů, kteří putují na palubě velkolepé templářské stromolodi na planetu Hyperion, kde má začít jejich pout' za Štírem. Zatímco sledujeme osudy a strasti každého z nich, dozvídáme se víc a víc také o vesmíru, ve kterém žijí. Díky těmto vzájemně se prolínajícím příběhům je proces poznávání světa knihy nesmírně strhující; vazby mezi jednotlivými vyprávěními a jejich pomalé, postupné pochopení představují háček, který čtenáře zachytí a už nepustí. Ukáže se, že pout' našich postav je poutí zoufalství. Hegemonie člověka je v krizi a skupina poutníků společnými silami možná dojde jejího řešení. Jako vždy v románech zasazených do natolik vzdálené budoucnosti a rozmáchlých do takové šíře se ukazuje hrozba – *jiná*, jak to ve sci-fi s oblibou bývá – a čím dál víc se přibližuje.

Simmons s pozoruhodnou zručností pomalu přenáší ohnisko naší pozornosti a nutí nás uvědomit si, že to, co jsme původně považovali za problém, je ve skutečnosti pouze vějička, zatímco skutečné nebezpečí se noří ze stínů. Vidíme tak, jak politika Hegemonie, vždy pravdivé měřítko

společnosti, krystalizuje v uvěřitelnou a soudržnou sílu, která s našimi protagonisty manipuluje.

Jedná se tedy o důkladně promyšlený vesmír, oplývající fantazií a vynalézavostí. Je to vesmír s tolika divy a poklesky, že si ho čtenář dokáže velice snadno představit, jako by v něm žil.

Ale celá tato velkolepá struktura by byla bezcenná bez životných a reálných postav, které by čtenáře dokázaly zaujmout. A právě postavy představují Simmonsův snad největší úspěch. Jelikož nepíšu analýzu, ale spíše chvalozpěv, nebudu je tu představovat jednu po druhé, neboť to kniha sama o sobě zvládá dost dobře. Stačí snad jen říci, že právě ony bývají zdrojem sporů mezi čtenáři. Každý má totiž svého oblíbence.

Pro mě je nejpůsobivějším a nejsympatičtějším hrdinou Sol Weintraub, jehož dcera Rachel žije pozpátku a každým dnem mládne. Dojemnost jejich těžkého údělu patří k emocím, které v člověku zůstanou ještě dlouho po odložení knihy. A pak je tu samozřejmě samotný Štír, příhodně pojmenovaný anděl bolesti. Jedná se o jedno z nezapamatovatelnějších hrůzných stvoření v rámci žánru, tajemné a děsivé.

Těm z vás, kteří budou číst *Hyperion* poprvé, závidím objevování, které mají teprve před sebou.

Peter F. Hamilton
Rutland, Spojené království
červen 2011

PROLOG

Konzul Hegemonie seděl na terase své ebenově černé kosmické lodi a na starém, ale dobře udržovaném klavíru Steinway hrál Rachmaninovovo Preludium v cis moll, zatímco dole s výhružným řevem vyskakovali z bažin obrovští ještěrovití tvorové. V dáli na severu se schylovalo k bouři. Nad lesem obřích přesliček se valil černý mrak, zatímco o devět kilometrů dál se na rozbouřeném nebi postupně zvětšoval mohutný stratokumulus. Na obzoru se zablýskalo. V těsné blízkosti lodi se občas některý z ještěrů dostal do ochranného pole, zavřeštěl a odrazil se v obláčcích indigové mlhy. Konzul se soustředil na obtížnou pasáž Preludia a příchodu bouřky a noci si nevšímal.

Zazněl zvonek tachykomu.

Konzul se zarazil s prsty nad klávesami a poslouchal. Bouře otřásala ztěžklým vzduchem. Od přesličkového lesa se ozývalo pochmurné vytí smečky mrchožroutů. V temnotě dole zaznělo v odpověď opovážlivé zatraoubení nějakého zvířete s malým mozečkem, které následně utichlo. V nastalém tichu bylo slyšet slabý hukot ochranného pole. Opět zazvonil tachykom.

„Sakra,“ zaklel konzul a vstal od piana.

Než počítač během několika sekund převedl a dekódoval pulz tachyonů, nalil si konzul sklenku skotské whisky. Usadil se do polštářů v projekčním kuželu, právě když kontrolka zezelenala. „Přehrát,“ přikázal.

„Byl jste vybrán, abyste se vrátil na Hyperion,“ ozval se zastřený ženský hlas. Obraz se ještě nevytvořil; prostor před sedačkou byl prázdný s výjimkou kódu volajícího, který konzulovi prozradil, že zpráva přichází ze sídelní planety správy Hegemonie, Centra Tau Ceti. K tomu konzul nepotřeboval žádný kód. Zestárlý, avšak přesto stále krásný hlas Meiny Gladstonové byl nezaměnitelný. „Byl jste vybrán, abyste se vrátil na Hyperion jako člen pouti za Štírem.“

Zrovna tohle chci slyšet, pomyslel si konzul a zvedl se, aby opustil kužel.

„Vy a šest dalších jste byli vybráni Církví Štíra a potvrzení Velkým sněmem,“ řikala Meina Gladstonová. „Je v zájmu Hegemonie, abyste přijal.“

Konzul stál bez hnutí v kuželu, zády k míhajícím se vysílacím kódům. Aniž by se otočil, pozvedl sklenku a vypil zbytek whisky.

„Situace je velmi nejasná,“ pokračovala Meina Gladstonová. Její hlas zněl unaveně. „Konzulát a Místní rada nám před třemi standardními týdny tachykomem sdělili, že Hrobky času se zřejmě začínají otevírat. Antientropická pole kolem nich se začala rychle rozpínat a Štír se začal objevovat až u Uzdového hřbetu na jihu.“

Konzul se otočil a klesl do polštářů. V kuželu se objevil holografický obraz staré tváře Meiny Gladstonové. Pohled měla stejně unavený jako hlas.

„Z Parvati byly okamžitě vyslány Kosmické jednotky, aby evakuovaly občany Hegemonie z Hyperionu, než se Hrobky času otevrou. Jejich časový dluh bude něco přes tři hyperionské roky.“ Meina Gladstonová se odmlčela. Konzula napadlo, že Vrchní administrátorku Senátu nikdy neviděl takto zachmuřenou. „Nevíme, jestli evakuační lodě dorazí včas,“ přiznala, „ale situace je ještě složitější. Migrační roj Vyvrženců sestávající přinejmenším ze čtyř tisíc... jednotek... se rychle blíží do soustavy Hyperionu. Naše evakuační síly by měly dorazit jen krátce před Vyvrženci.“

Konzul váhání Gladstonové rozuměl. Migrační roj Vyvrženců se mohl skládat z lodí od velikosti jednomístných průzkumníků až po obrovská orbitální města a kometární pevnosti s desetitisíci mezihvězdných barbarů.

„Velení Kosmických jednotek je přesvědčeno, že jde o masový útok,“ pokračovala Meina Gladstonová. Lodní počítač umístil její holoobraz tak, že žena upírala své smutné hnědé oči přímo na konzula. „Jestli jim jde jen o ovládnutí Hyperionu kvůli Hrobkám času, nebo to má být totální útok na Světovou síť – to se ukáže. Zatím ze systému Camn vystartovala kompletní flotila Kosmických bojových jednotek, doplněná o batalion konstruktérů na stavbu Brány, aby se připojila k evakuačním silám, ale podle okolností může být odvolána.“

Konzul přikývl a nepřítomně pozvedl sklenku ke rtům. Když zjistil, že je prázdná, zamračil se a upustil ji na silný koberec v holokomoře. I když neprošel vojenským výcvikem, bylo mu jasné, jak obtížné rozhodnutí museli Gladstonová a členové velení učinit. Pokud nebude v systému Hyperionu urychleně – s vynaložením ohromných nákladů – postavena vojenská Brána, neexistovala možnost, jak se invazi Vyvrženců ubránit, a ať už

se v Hrobkách času skrývalo jakékoli tajemství, získá je nepřítel Hegemonie. A pokud se podaří uvést Bránu do chodu včas a Hegemonie soustředí všechny své ozbrojené síly k obraně jediné, vzdálené koloniální planety Hyperionu, Světová síť bude nesmírně riskovat útok Vyvrženců na jiném místě své hranice. V nejhroším případě by se mohlo dokonce stát, že se Vyvrženci zmocní Brány a vniknou tak přímo do Sítě. Konzul se pokusil představit si, jak ozbrojení Vyvrženci vcházejí Branami do nebráněných měst na stovkách planet.

Konzul prošel hologramem Meiny Gladstonové, sebral sklenku a šel si nalít další dávku skotské.

„Byl jste vybrán, abyste se připojil k pouti za Štírem,“ pronesl obraz Vrchní administrátorky, kterou tisk nesmírně rád přirovnával k Lincolnovi, Churchillovi, Alvarez-Tempovi nebo k jakémukoli legendárnímu vůdci před Hidžrou, který byl zrovna v módě. „Templáři vysílají svou stromolod' *Yggdrasil*,“ říkala právě Gladstonová, „a velitel evakuačních sil má příkaz povolit jí průlet. Máte tři týdny časového dluhu na setkání s *Yggdrasillem*, než přejde v systému Parvati do hyperprostoru. Ostatních šest poutníků vybraných Církví Štíra už bude na palubě stromolodi. Naše výzvědná služba hlásí, že přinejmenším jeden z poutníků je agentem Vyvrženců. Nemáme... prozatím... možnost zjistit, který z nich to je.“

Konzul se musel usmát. Při všem ostatním riziku, které Gladstonová podstupovala, musela brát v potaz i možnost, že tím špiónem je *ona* a že právě předává tachykomem klíčové informace Vyvržencům. Ale *předala* mu nějakou klíčovou informaci? Pohyb flotily se dá zjistit, jakmile lodi zapnou Hawkingův pohon, a kdyby konzul *byl* špiónem, informace Vrchní administrátorky by ho mohly vystrašit. Jeho úsměv pohasl. Napil se whisky.

„Mezi sedmi vybranými poutníky je Sol Weintraub a Fedmahn Kasad,“ oznámila Gladstonová.

Konzul se zamračil ještě víc. Hleděl na elektronický oblak, mihotající se kolem ženina obrazu jako zrnka prachu. Zbývalo patnáct sekund do konce spojení.

„Potřebujeme vaši pomoc,“ naléhala Meina Gladstonová. „Je životně důležité, aby tajemství Hrobek času i Štíra byla odhalena. Tahle pout' může být naše poslední šance. Pokud se Vyvrženci zmocní Hyperionu, musí být jejich agent zneškodněn a Hrobky času zapečetěny – za každou cenu. Může na tom záviset osud Hegemonie.“

Vysílání skončilo a zůstaly jen pulzující souřadnice setkání. „Odpověď?“ otázal se palubní počítač. Přes nesmírné množství použité energie mohla loď vyslat krátký kódovaný pulz do neutuchající změti nadsvětelného spojení, které udržovalo lidské obyvatele galaxie pohromadě.

„Ne,“ prohlásil konzul a vyšel ven, kde se opřel o zábradlí terasy. Nastala noc a mraky pluly nízko. Nebyla vidět jediná hvězda. Nebýt občasného zablesknutí na severu a slabé fosforeskující záře vycházející z močálů, byla by dokonalá tma. Konzul si náhle velmi jasně uvědomil, že je v této chvíli jedinou rozumnou bytostí na této bezejmenné planetě. Naslouchal nočním primitivním zvukům z bažiny a myslel na ráno, na to, jak s prvními paprsky vyrazil v jednomístném Vikkenu, na den strávený na sluníčku, na lov v kapradovitých lesích na jihu a na večerní návrat do lodě, kde si dal dobrý steak a studené pivo. Konzul myslel na vzrušující potěšení z lovu a stejně silnou potěchu, kterou mu poskytovala samota. Ta samota, kterou si vysloužil bolestí a nočními můrami protrpěnými na Hyperionu.

Hyperion.

Konzul zašel dovnitř, zasunul terasu a uzavřel loď právě v okamžiku, kdy na ni začaly bubnovat první těžké kapky. Vystoupil po točících schodech do své ložnice ve špičce lodi. Kruhová místnost byla ponořena do temnoty, kterou prozařovaly jen neslyšné záblesky zvenku, osvětlující pramínky deště uhánějící po obloze. Konzul se svlékl, ulehl na tvrdou matraci a zapnul hudbu a vnější mikrofony. Naslouchal, jak se zuřící bouře mísí s Wagnerovou *Jízdou Valkýr*. Loď bičoval zběsilý hurikán, nebe co chvíli oslnivě zbělalo a zanechalo konzulovi na sítnici pálicí mžitky.

Wagner je dobrý jen pro bouřku, pomyslel si. Zavřel oči, ale záblesky viděl i skrz víčka. Vzpomněl si na třpyt ledových krystalů žhnoucích v rozpadajících se ruinách na nízkých pahorcích nedaleko Hrobek času a na chladný lesk oceli na neskutečném Štírově stromu sestávajícím z kovových trnů. Vzpomínal na výkřiky uprostřed noci a na krvavě rubínový pohled samotného Štíra, složený ze stovky fazet.

Hyperion.

Konzul tiše přikázal počítači vypnout všechny zvukové vstupy a zakryl si oči dlaní. V nastalém tichu přemýšlel, jaká šílenost by to byla, kdyby se vrátil na Hyperion. Během jedenácti let, kdy na této vzdálené a záhadné planetě působil jako konzul, povolila Církev Štíra dvanácti skupinám poutníků z jiných planet, aby se vydaly do větrem ošlehané pustiny kolem Hrobek času na sever od hor. Nikdo z nich se nevrátil. A to bylo v normální

době, kdy byl Štír vězněm časových vln a sil, které nikdo nechápal, a antientropická pole se rozkládala jen několik desítek metrů kolem Hrobek času. A nehrozila invaze Vyvrženců.

Konzul si představil Štíra, jak se volně pohybuje po Hyperionu, a miliony místních obyvatel a tisíce občanů Hegemonie, naprosto bezmocné tváří v tvář tvoru, který se vymykal jakýmkoli fyzikálním zákonům a komunikoval jedině prostřednictvím smrti. I v teple ložnice se zachvěl.

Hyperion.

Noc skončila a bouře přešla, časně ráno se přiblížila další. Dvě stovky metrů vysoké přesličky se ohýbaly a svíjely před nadcházející průtrží mračen. Těsně před svítáním se konzulova loď zvedla na sloupu modré plazmy, prorazila houstnoucí mraky a rozletěla se do vesmíru, k místu setkání.

JEDNA

Konzul se probudil s bolestmi hlavy, vyschlým hrdlem a s pocitem, že zapomněl snad tisíce snů, které mu mohl přinést jen spánek ve stavu hibernace. Zamrkal, posadil se na nízkém lůžku a pomalu si odstranil z těla poslední pásy senzorů. V oválné místnosti bez oken s ním byli dva malí naklonovaní členové posádky a jeden vysoký templář v kápi. Jeden z klonů nabídl konzulovi tradiční pomerančovou šťávu po probuzení z ledového spánku. Přijal ji a dychtivě se napil.

„Strom je vzdálen dvě světelné minuty a pět hodin letu od Hyperionu,“ oznámil mu templář a konzul si uvědomil, že s ním hovoří Het Masteen, kapitán stromolodi templářů a Pravý hlas Stromu. Matně si uvědomil, že je to velká čest, když ho budí sám kapitán, ale byl ještě příliš slabý a dezorientovaný, aby to mohl ocenit.

„Ostatní jsou už několik hodin vzhůru,“ pokračoval Het Masteen a pokynul klonům, aby odešly. „Shromáždili se na přední jídelní plošině.“

„Hrghmm,“ zamumlal konzul a napil se. Odkášlal si a zkusil to znovu. „Děkuji vám, Hete Masteene,“ dostal ze sebe. Rozhlédl se po oválné místnosti s kobercem z tmavězelené trávy, průhlednými stěnami a s podpůrným žebrovím z jediného spirálovitého kusu dřeva a uvědomil si, že musí být v jedné z malých výrůstkových kapslí. Zavřel oči a pokusil se vyvolat vzpomínky na setkání se stromolodí templářů, těsně předtím, než přešla do hyperprostoru.

Konzul si vybavil první dojem, jakým působila kilometr dlouhá stromolodí, k níž se pomalu blížil. Detaily stromolodi byly zakryté nesčetnými stroji a energetickými poli, která ji obklopovala jako sférický oblak mlhy. Přesto skrze husté listoví, které pokrývalo trup plavidla, a tenké stěny výrůstkových kapslí slabě zářily tisíce světélek, stejně jako podél stovky plošin, můstků, velitelských palub, schodišť a obydlí. U základny stromolodi byly jako duběnky nakupeny kulovité sklady a technické zázemí a za její zádí se jako desetikilometrové kořeny táhly modravé a fialové paprsky lodního pohonu.

„Ostatní čekají,“ upozornil ho jemně Het Masteen a pokývl k polštářům, na kterých byla uložena konzulova zavazadla a čekala na příkaz majitele k otevření. Templář si zamyšleně prohlížel dřevěné žebrovi, zatímco konzul se převlékal do napůl oficiálního večerního oděvu. Sestával z volných černých kalhot, vyleštěných bot, lehké hedvábné blůzy, nabírané v pase a na loktech, límce ozdobeného sponou s topasem, černé vesty s karmínovým odznakem Hegemonie na epoletách a zlatého třírohého klobouku. Část zakřivené zdi se proměnila v zrcadlo a konzul se zahleděl na svůj odraz: muž po středních letech v napůl oficiálním večerním oděvu, s opálenou tváří, avšak pod smutnými očima podivně bledý. Zamračil se, přikývl a odvrátil se.

Het Masteen pokynul a konzul následoval vysokou zahalenou postavu rozevřeným otvorem v kapsli po stoupající stezce, která se stáčela podél masivní kůrovité stěny kmene stromolodi a mizela v nedohlednu. Konzul se zarazil, přešel k okraji stezky a rychle ustoupil zpět. Pod ním zelo aspoň šest set metrů hloubky – pocit „nahore“ a „dole“ vyvolávala šestinová standardní gravitace, vytvářená singularitami uvězněnými v základně stro-
mu – a nebylo tu žádné zábradlí.

Pokračovali mlčky ve výstupu. Po dalších třiceti metrech se odklonili od hlavní stezky vinoucí se jako spirála kolem kmene, aby přešli po tenkém visutém mostě na pět metrů silnou větev. Pokračovali směrem ven, kde se v záplavě listů odrážela záře slunce Hyperionu.

„Vyvezli moji loď z hangáru?“ dotazoval se konzul.

„Je plně zásobená energií a připravená v kouli jedenáct,“ odpověděl Het Masteen. Přešli do stínu kmene a v černých mezerách mezi hustým mřížovým listů se objevily hvězdy. „Ostatní poutníci souhlasili s tím, že přistanou ve vaší lodi, pokud k tomu dají Kosmické jednotky svolení,“ dodal templář.

Konzul si promnul oči a přál si, aby měl víc času vzpamatovat se z omámení hibernačního spánku.

„Byl jste ve spojení s komandem Kosmických jednotek?“

„Ano, ozvali se nám, jakmile jsme vystoupili z hyperprostoru. Právě teď nás... doprovází... válečná loď Hegemonie.“ Het Masteen ukázal na kousek černě nad nimi.

Konzul zhlédl, avšak právě v tu chvíli část svrchního listoví vykoukla ze zákrytu stromolodi a celé akry listů se rozhořely v záři slunce. Dokonce i na místech, která zůstávala ve stínu, zářili žároptáci jako japonské